



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **Ing. T.W.**
zastoupený advokátem JUDr. Janem Walterem
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2019, č. j. MPSV-2019/128621-331/1, ve věci svobodného přístupu k informacím,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení předmětu řízení

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 30. 7. 2019 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce (dále jen „SÚIP“) ze dne 10. 6. 2019, č. j. 4376/1.30/19-2, kterým bylo žalobci k jeho žádosti dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), o poskytnutí *„písemnosti, kterou Oblastní inspektorát práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj vyrozumíval JUDr. Jana Waltera, advokáta, o vyřízení jeho stížnosti ze dne 2. 7. 2018“*, sděleno, že tento správní orgán požadovanou informací nedisponuje a ani není povinen předmětnou informací disponovat, a proto ji ani nemůže poskytnout. SÚIP žalobci dále sdělil, že se se svou žádostí má obrátit na příslušný oblastní inspektorát, jenž je ze zákona povinným subjektem oprávněným žalobci tuto informaci poskytnout, a dle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ žádost žalobce odložil. Žalobce následně svou žalobu podáním doručeným soudu dne 17. 6. 2020 opravil tak, že v souladu s vývojem judikatury Nejvyššího správního soudu označuje jako žalovaného Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR (dále jen „MPSV“), které rozhodovalo o opravném prostředku proti rozhodnutí SÚIP ze dne 10. 6. 2019, č. j. 4376/1.30/19-2, a napadá proto rozhodnutí MPSV ze dne 19. 7. 2019, č. j. MPSV-2019/12862621-331/1.

II. Žalobní body

2. Žalobce ve své žalobě namítá s odkazem na § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), že rozhodnutí o odložení žádosti je nedostatečně odůvodněno, když se SÚIP ve svém sdělení nezabývá tím, co tvoří jeho působnost, a neporovnává to s povahou vyžádaných informací. Žalobce proto považuje předmětné rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Žalobce má za to, že vyžádané informace se k působnosti SÚIP vztahují, když je mohl získat při plnění řady úkolů v rámci své působnosti jako nadřízený správní orgán, a také by měl informací disponovat, když vyřizoval žádost z 14. 9. 2018 dle § 80 odst. 3 správního řádu, kterou se JUDr. Walter domáhal přijetí opatření proti nečinnosti oblastního inspektorátu práce ve věci své stížnosti ze dne 2. 7. 2018; SÚIP se tak musel dle žalobce s předmětnou písemností seznámit. Žalobce konečně namítá, že pokud SÚIP nedisponoval informací a ani nebyl povinen jí disponovat, je toto důvodem pro odmítnutí žádosti dle § 15 odst. 1 InfZ a nikoliv odložení dle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ.

III. Vyjádření Státního úřadu inspekce práce a replika žalobce

3. SÚIP ve svém vyjádření k žalobě ze dne 11. 9. 2019 uvedl, že důvodem pro odložení žádosti žalobce byla a je skutečnost, že se požadované informace nevztahují k působnosti povinného subjektu, tedy nedostatek věcné působnosti. SÚIP dále uvedl, že nad rámec tohoto zjišťoval, zda se u něj přece jen požadovaná informace nenachází, přičemž prohledáním spisového materiálu shledal, že tomu tak není, a proto bylo pro úplnost v jeho Sdělení o odložení žádosti uvedeno, že touto informací nedisponuje a ani disponovat nemusí. SÚIP dále uvedl, že žalobce nemůže dispozici konkrétní informace u povinného subjektu prokazovat vyřizováním jiné záležitosti dle jeho vlastních subjektivních představ. SÚIP rovněž uvedl, že JUDr. Janu Waltrovi nic nebránilo v tom, podat žádost o informaci k příslušnému oblastnímu inspektorátu, a nad to, SÚIP považuje jeho postup za projev

úřední šikany, neboť touto písemností zcela jistě musí disponovat, když jsou mu veškeré písemnosti již několik let k jeho žádosti zasílány do datové schránky. SÚIP má za to, že subjektivní právo žalobce nebylo v tomto případě žádným způsobem zasaženo, a že SÚIP postupoval při vyřizování žádosti zcela v souladu se zákonem.

4. K vyjádření SÚIP učinil žalobce repliku doručenou soudu dne 18. 9. 2019, v níž uvedl, že SÚIP dodatečně mění důvody vyjádřené v napadeném rozhodnutí, v němž není o působnosti žádná zmínka a jako důvod odložení je uvedeno, že žalovaný informací nedisponuje a není povinen jí disponovat. Dále žalobce uvedl, že na skutečnost, že SÚIP disponuje vyžádanou informací, usuzuje z toho, že součástí vyřízení stížnosti dle § 175 odst. 1 správního řádu je vyrozumění stěžovatele dle odst. 5. Posuzuje-li nadřízený správní orgán namítanou nečinnost stížnostního orgánu k žádosti dle § 80 odst. 3 správního řádu, pak se musí dle žalobce zabývat i tím, zda stížnostní orgán stěžovatele vyrozuměl; toto dle žalobce zjistí nejsnáze z listiny, která takové vyrozumění obsahuje, tedy z listiny, která je zde předmětem žádosti o informace. Žalobce dále podotýká, že informací nedisponuje, a ze strany SÚIP tvrzená skutečnost, že jí disponovat musí, nic nemění na působnosti SÚIP a vztahu vyžádaných informací k této působnosti.

IV. Doplnění žaloby

5. Žalobce dne 17. 6. 2020 doručil soudu své podání, v němž uvedl, že se při podání žaloby řídil právním názorem vyjádřeným v bodě 49 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, podle kterého odložení žádosti lze napadat, jakožto nezákonné pravomocné rozhodnutí, přímo žalobou dle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce nyní reaguje na nový posun v rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 11. 6. 2020, č. j. 1 As 189/2020-40 bylo vyloženo, že odložení žádosti podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ je rozhodnutím v materiálním smyslu, a že proti tomuto rozhodnutí lze podat stížnost na postup při vyřizování žádosti. Vydání rozhodnutí o tomto oprávněm prostředku je pak rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Žalobce proto označil jako žalovaného MPSV a dále doplnil důkazy o „infostížnost“ z 12. 6. 2019 (označenou jako „odvolání“) a rozhodnutí MPSV ze dne 19. 7. 2019, č. j. MPSV-2019/128621-331/1 s datovou zprávou.
6. Soud následně SÚIP a MPSV sdělil, že bude ve věci nadále jednat jako s žalovaným s MPSV. SÚIP k tomuto sdělil, že se změnou žalovaného a žalobou napadeného rozhodnutí nesouhlasí, a nesouhlas sdělilo rovněž MPSV s tím, že s postupem soudu nesouhlasí a má za to, že procesně i hmotně pasivně legitimovaným v tomto sporu je i nadále SÚIP, přičemž se nejedná o procesní nástupnictví, ale o podání nové žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s., a žaloba je tak podána opožděně.

V. Skutková zjištění

7. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti. JUDr. Jan Walter, jako právní zástupce Ing. T. W., podal dne 3. 6. 2019 u SÚIP žádost o informace dle InfZ. Konkrétně požadoval „poskytnutí písemnosti, kterou Oblastní inspektorát práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj vyrozumíval JUDr. Jana Waltera, advokáta o vyřízení jeho stížnosti z 2. 7. 2018.“. SÚIP svým Sdělením ze dne 10. 6. 2019, č. j. 4376/1.30/19-2, právnímu zástupci žalobce sdělil, že nedisponuje požadovanou informací a ani není povinen jí disponovat, a proto ji nemůže poskytnout, a zároveň mu sdělil, že žádá

o poskytnutí písemnosti jiného konkrétního povinného subjektu (oblastního inspektorátu práce), a je proto třeba, aby se obrátil na něj jako na orgán příslušný disponovat s požadovanou písemností. SÚIP následně uvedl, že dle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ předmětnou žádost odkládá.

8. Žalobce v reakci na uvedené Sdělení podal proti němu k MPSV opravný prostředek, který nazval „Odvolání proti rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce“ z 10. 6. 2019, č. j. 4376/1.30/19-2. MPSV jako správní orgán druhého stupně vyhodnotilo podání žalobce jako stížnost dle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ a rozhodnutím ze dne 19. 7. 2019, č. j. MPSV-2019/128621-331/1 postup SÚIP při vyřizování žádosti žalobce potvrdil.

VI. Právní posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. napadené rozhodnutí, přičemž dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
10. Podle § 65 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.
11. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podle § 65 podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Krajský soud konstatuje, že žaloba byla podána řádně a včas a splňuje všechny zákonem předepsané náležitosti.
12. Vzhledem k tomu, že v průběhu řízení o žalobě žalobce svým podáním ze dne 17. 6. 2020 navrhl soudu, aby nadále jako s žalovaným jednal namísto se SÚIP s MPSV, avšak oba tyto správní orgány vyjádřili s takovým postupem nesouhlas, krajský soud k tomuto uvádí, že se nejedná o otázku procesního nástupnictví, ale ani o podání nové žaloby, jak namítá žalovaný. V tomto případě se jedná o správné určení pasivně procesně legitimovaného subjektu ve vztahu k podané žalobě. Dle § 69 s. ř. s. je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Žalovaný tedy není v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu určen tvrzením žalobce v žalobě, ale zákonem, a proto je na soudu, aby jednal se žalovaným, který jím dle zákona má být. Krajský soud rovněž podotýká, že určení žalovaného nepodléhá omezením spojeným se lhůtou pro podání žaloby, jako je tomu dle § 71 odst. 2 s. ř. s. v případě uplatnění dosud neuplatněných žalobních bodů či napadení dosud nenapadených výroků rozhodnutí. K této věci lze též odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, dle nějž: *„Věc tedy lze uzavřít tak, že nesprávné určení žalovaného žalobcem v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu není nedostatkem procesních podmínek a není ani takovou vadou žaloby, kterou by nebylo možno odstranit - ať již soudem samotným či soudem v součinnosti s žalobcem postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s.“*. Žalobce sám ostatně již ve své žalobě uvedl, že stížnost dle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ podal dne 12. 6. 2019 a o jeho stížnosti již bylo ke dni podání žaloby rozhodnuto, a následně svým podáním ze dne 17. 6. 2020 jako žalovaného označil MPSV, kdy ke svému podání rovněž přiložil napadené rozhodnutí tohoto správního orgánu. MPSV je tak třeba považovat za správní orgán, který rozhodl

v posledním stupni, tedy za žalovaného, a to i v kontextu rozsudku NSS ze dne 11. 6. 2020, č. j. 1 As 189/2020-40, dle nějž: „*Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že městský soud dospěl ke správnému závěru, že odložení žádosti podle § 14 odst. 5 písm. c) informačního zákona je rozhodnutím v materiálním smyslu o vyřízení žádosti o informace, a že proti tomuto rozhodnutí lze podat stížnost na postup při vyřizování žádosti [viz § 16a odst. 3 písm. a) informačního zákona]. Vydání rozhodnutí o tomto opravném prostředku je pak rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., jelikož povaha vyřízení stížnosti je odlišná v případech, kdy přezkoumávaný postup spočívá v nečinnosti a kdy spočívá ve věcném vyřízení žádosti. Věcným vyřízením žádosti o informace je právě i odložení žádosti podle § 14 odst. 5 písm. c) informačního zákona.*“

13. Co se týče jednotlivých žalobních bodů, žalobce ve své žalobě předně namítá s odkazem na § 68 správního řádu, kde jsou upraveny náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí, nedostatečnost odůvodnění rozhodnutí SÚIP o odložení žádosti, a z toho důvodu považuje předmětné rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Krajský soud k této námitce uvádí, že dle § 20 odst. 4 InfZ pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona a) pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti, b) pro odvolací řízení, c) pro vykonatelnost příkazu poskytnout informace, a d) v řízení o stížnosti pro počítání lhůt, doručování a náklady řízení ustanovení [správního řádu](#); dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení [správního řádu](#) o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností, v rozsahu [§ 16b](#) ustanovení o přezkumném řízení a ustanovení [§ 178](#); v ostatním se [správní řád](#) nepoužije. Citované ustanovení InfZ tak upravuje vztah mezi správním řádem a InfZ, ze kterého je zjevná velmi omezená možnost aplikace správního řádu a zároveň i úmysl zákonodárce, aby řízení dle InfZ bylo oproti řízení dle správního řádu zjednodušené a flexibilnější, přičemž z výčtu případů použitelnosti právní úpravy správního řádu pro řízení dle InfZ je zjevné, že sdělení o odložení žádosti se v něm nenachází. Rovněž dle názoru NSS uvedeného v rozsudku ze dne 17. 4. 2013, č. j. 6 Ans 16/2012-62, nelze ze zákona o svobodném přístupu k informacím dovodit, že by rozhodnutí o odložení žádosti mělo mít formu a náležitosti usnesení podle správního řádu. Krajský soud k námitce žalobce uzavírá, že byť se dle rozsudku NSS ze dne 11. 7. 2020, č. j. 1 As 189/2020-40 jedná v případě sdělení o odložení žádosti z důvodu, že informace nespadá do působnosti povinného podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ, o rozhodnutí v materiálním smyslu, neboť je způsobilé zasáhnout do veřejných subjektivních práv žadatele o informaci, nelze dovozovat, že sdělení musí mít náležitosti rozhodnutí dle správního řádu. Co se týče namítané nepřezkoumatelnosti, krajský soud v souladu s judikaturou NSS podotýká, že: „*Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.*“ (viz rozsudek NSS ze dne 27.2.2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). Krajský soud neshledává v předmětném sdělení zásadní vady, které by nepřezkoumatelnost působily, neboť je z něj zcela zřejmé kdo jej vydal, kdo je jeho adresátem, v jaké věci, jak bylo s žádostí naloženo a z jakých důvodů. Námitka žalobce je tedy nedůvodná.
14. Žalobce dále namítá, že vyžádané informace se k působnosti SÚIP vztahují, když je mohl získat při plnění řady úkolů v rámci své působnosti jako nadřízený správní orgán, a také by měl informací disponovat, když vyřizoval žádost z 14. 9. 2018 dle § 80 odst. 3 správního řádu, kterou se JUDr. Walter domáhal přijetí opatření proti nečinnosti oblastního inspektorátu práce ve věci své stížnosti ze dne 2. 7. 2018; SÚIP se tak musel dle žalobce s předmětnou písemností seznámit. K této námitce krajský soud předně uvádí, že dle čl. 79

odst. 1 Ústavy ČR ministerstva a jiné správní úřady lze zřídit a jejich působnost stanovit pouze zákonem. Působnost je obvykle ve správněprávní nauce chápána jako vymezení okruhu úkolů, záležitostí (působnost věcná), jež musí či může orgán veřejné moci v určitém území (obvodu) vykonávat, řešit (působnost územní); jako zvláštní kategorie věcné působnosti se pak uvádí působnost osobní. K tomu podrobněji viz např. HENDRYCH, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 8. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 109 až 112; či SLÁDEČEK, V. Obecné správní právo. 2. vydání, Praha: Aspi – Wolters Kluwer, 2009, s. 244 až 249. NSS ve své rozhodovací praxi dovodil, že „*k působnosti povinného subjektu se vztahují zpravidla všechny informace, které má objektivně k dispozici.*“ (např. rozsudek NSS ze dne 7. 5. 2009, č. j. 1 As 29/2009-59. Pojem „informace vztahující se k působnosti povinného subjektu“ je proto třeba chápat široce a rozumět jimi informace vztahující se na veškeré aspekty činnosti povinných subjektů, ať již mají povahu veřejné správy, anebo nikoli (resp. veřejné správy vrchnostenské, tj. výkonu veřejné moci, nebo veřejné správy nevvrchnostenské, tj. fiskální či zaopatřovací) a ať již se týkají vlastního jádra činnosti povinného subjektu, anebo činností majících ve vztahu k jádrové činnosti toliko povahu činností doprovodných, servisních, provozních či nepřímých s ní souvisejících apod. (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 55/2014-33, či rozsudek ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62). Žalobce dovozuje, že SÚIP se musí v rámci postupu dle § 80 odst. 3 správního řádu při posuzování namítané nečinnosti stížnostního orgánu zabývat i tím, zda stížnostní orgán stěžovatele vyrozuměl, přičemž nejjednodušší způsob je dle žalobce zjištění této skutečnosti z listiny, která takové vyrozumění obsahuje. Krajský soud zde uvádí, že se jedná pouze o domněnky žalobce. Právní úprava opatření proti nečinnosti obsažená v § 80 správního řádu upravuje možná opatření, k nimž se může nadřízený orgán v případě zjištěné nečinnosti podřízeného orgánu uchýlit, avšak nijak nadřízenému orgánu neukládá povinnost si vyžádat písemnost obsahující úkon, jehož se nečinnost týkala. Nadřízený orgán má pouze povinnost vyrozumět žadatele o výsledku svého šetření a přijatých opatření k nápravě, pokud o to žadatel požádá. Námitka žalobce je tedy nedůvodná.

15. Žalobce dále namítá, že pokud SÚIP nedisponoval informací a ani nebyl povinen jí disponovat, měla být žádost odmítnuta dle § 15 odst. 1 InfZ, a ne odložena. K této námitce krajský soud uvádí, že dle § 15 odst. 1 InfZ platí, že pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží. Žalobce v rámci této námítky nijak nepřibližuje, jak dospěl ke své úvaze a na základě jakých skutečností. Důvodem pro odmítnutí žádosti může být typicky skutečnost, že informace vůbec neexistuje; zde však SÚIP jednoznačně žalobci sdělil, byť ne za použití výrazu „působnost“, že žádá o poskytnutí písemnosti jiného konkrétního povinného subjektu (oblastního inspektorátu práce), a je proto třeba, aby se obrátil na něj jako na orgán příslušný disponovat s požadovanou písemností. Z uvedeného Sdělení je zřejmé, že žalobcem požadovaná informace se u SÚIP nenachází, neboť je správním úřadem, který ze zákona ani není povinen jí disponovat, tedy nespadá do jeho působnosti, a zároveň SÚIP poučuje žalobce, do působnosti kterého správního orgánu tato informace patří, resp. na který správní orgán se má žalobce obrátit. Dle názoru krajského soudu zde tedy nebyly dány důvody pro postup dle § 15 odst. 1 InfZ, neboť předmětná informace existuje, avšak u jiného správního orgánu. Krajský soud pak nad rámec uvedeného podotýká, že pokud by při vyřizování žádosti o poskytnutí informace povinný subjekt zjistil, že požadované informace má (i když je ze zákona shromažďovat nemusí), je povinen je žadateli

[Zadejte text.]

poskytnout, nejedná-li se o výluky podle § 7 až § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím (viz též rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2015, čj. 6 As 136/2014-41). Námitka žalobce proto není důvodná.

VII. Závěr a náklady řízení

16. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 13. 5. 2021

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu